

terdamse haven waaraan het gelegen was. Voor de Militaire Luchtvaart was het een belangrijke basis: van de modernste jagers, de G-1's stonden er elf opgesteld, bijna de helft dus van het totaal (vier-en-twintig).

De verdediging van het vliegveld was toevertrouwd aan een bataljon van het regiment jagers. Bij de opstelling van dat bataljon had, alweer, de vrees voor aanslagen door Vijfde Colonnisten een belangrijke rol gespeeld: van de drie infanterie-compagnieën waren er twee op de wegen buiten het vliegveld opgesteld (daarvan één op de hoofdweg naar Rotterdam-zuid), slechts één op het vliegveld zelf, samen met de compagnie mitrailleurs. In totaal konden zes zware en negentien lichte mitrailleurs direct vuur op het landingsterrein uitbrengen. Bij het hoofdgebouw stonden bovendien twee lichte pantserwagens. De bataljonscommandant had slechts een man of tachtig in reserve gehouden. De troepen waren dus nogal verspreid; telefonische verbindingen ontbraken, handgranaten waren niet uitgereikt – de commandant was van mening dat de manschappen daar nog niet voldoende mee geoefend hadden. De gevechtsoptellingen, met welker aanleg men laat begonnen was, waren primitief. Er was slechts één stevige betonnen bunker, daarnaast waren er nog twee lichtere, 'speelgoedkazematten', aldus de sous-chef van generaal Best, commandant luchtverdediging.¹ Een groot nadeel was voorts, dat het vliegveld aan drie kanten door een meer dan twee meter hoge schutting omgeven was die men verzuimd had af te breken. Door die schutting konden de meeste buiten het vliegveld opgestelde troepen niet zien wat er op het vliegveld gebeurde. Voor de luchtverdediging waren er drie pelotons luchtdoelmitrailleurs; op een van de pieren in de Waalhaven alsmede een drietal kilometers zuidoost van het vliegveld stonden voorts batterijen luchtafweergeschut.

Waalhaven werd om 3 uur 55 door de Duitsers aangevallen: twee bommenwerpers verschenen uit het westen, wierpen bommen af en begonnen te mitrilleren. De motoren van de elf G-1-jagers waren tevoren warmgedraaid, maar de vliegers zaten op dat moment niet in de cockpit. Een auto moest hen naar hun toestellen brengen – de chauffeur was onvindbaar. Dus renden zij er heen. Het grondpersoneel bij de toestellen was, mitrailleur-salvo's en bommen ten spijt, moedig op post gebleven en zette zijn arbeid voort. Van de elf G-1's waren drie door bomscherven zodanig beschadigd dat zij niet konden opstijgen, maar acht kwamen er binnen vijftien minuten (minuten die wel uren leken) van de grond. De eerste wist de twee bommenwerpers die de Duitse aanval ingezet hadden, in te halen en neer te schieten – in totaal schoten die acht dertien Duitse vliegtuigen neer. Eén van de acht

¹ Getuige J. H. Droste, *Enq.*, dl. I c, p. 353.